

Tibude ja sipelgate sõprus

Ühel ilusal kevadhommikul koorusid vanaema Miina taluõuel kolm rõõmsat tibu: Tipi, Täpi ja Tepi. Nad olid väga uudishimulikud ning tahtsid maailma avastama minna.

"Olge ettevaatlikud!" hoiatas kanaema Klara. "Maa peal on palju ohtusid ja taevas lendavad suured linnud, kes võivad väikesed tibud kinni püüda!"

Aga tibud olid nii põnevil, et nad ei pannud ema hoiatust tähele ja lippasid kohe aeda.

ÕPILASED PAKUVAD, KUIDAS LUGU VÕIKS EDASI MINNA.

Äkitselt märkas Täpi midagi põnevat – maa peal vudis sipelgate rivi.

"Kuhu te kõik kiirustate?" küsis Täpi sipelgatelt.

"Me viime talvevarusid pessa!" vastas sipelgate juht Suts-Suts. "Aga meil on mure – üks suur kivi on tee peal ees ja me ei saa toitu sellest läbi viia."

"Me aitame!" hüüdsid tibud ja hakkasid oma väikeste jalgadega kivi eemale nügima. Sipelgad tõukasid ka kõigest jõust - ja veereski kivi kõrvale.

"Hurraa! Saime hakkama!" hõiskasid tibud.

"Te olete tõelised kangelased!" ütles Suts-Suts tänulikult. "Kui teil kunagi abi vaja on, kutsuge meid!"

Tibud jätkasid maailma avastamist. Äkki langes nende kohale vari.

Ülevalt kostis võimas kraaksatus: suur vares sööstis nende poole.

"Jookske!" hüüdis Tepi.

ÕPILASED PAKUVAD, KUIDAS LUGU VÕIKS EDASI MINNA.

Aga enne, kui vares tibudeni jõudis, ilmusid sipelgad. Nad ronisid kiiresti varese jalgadele ja nokale ning hakkasid teda kōditama ja näpistama.

"Oi-oi-oi!" kraaksus vares ja lendas minema.

"Te päästsite meid!" hüüdsid tibud sipelgatele.

"Muidugi! Sõbrad aitavad alati üksteist!" naeratas Suts-Suts.

Sellest päevast alates olid tibud ja sipelgad parimad sõbrad ning aitasid üksteist alati, kui vaja.

